

Chuyện của Bắp ăn mơ và xóm đồi rơm Cao Khải An

Giới thiệu sách

Trong thế giới sách thiếu nhi đương đại – nơi mà không ít tác phẩm bị gò bó trong những khuôn mẫu giáo huấn cũ kỹ – “Chuyện của Bắp ăn mơ và xóm Đồi Rơm” hiện lên như một tiếng cười khúc khích vang vọng giữa trưa hè, vừa ngây thơ, vừa sâu sắc, vừa nghịch ngợm nhưng cũng không kém phần triết lý. Đây là cuốn sách mà khi khép lại, người đọc – dù là trẻ thơ hay người lớn – đều không khỏi ngẫm nghĩ: “Có phải chúng ta từng là một Bắp như thế?”

Cao Khải An, một cây bút vẫn còn rất mới mẻ với độc giả Việt Nam, đã chạm tay vào vùng ký ức tuổi thơ bằng một giọng văn vừa hồn nhiên vừa quái chiêu, vừa như kể chuyện cổ tích, vừa như trò chuyện thì thầm cùng một đứa trẻ đang mơ mộng về thế giới riêng của mình. Và chính trong cái xóm nhỏ có tên gọi đầy chất thơ là Đồi Rơm, nơi ánh nắng chiều chạm vào rơm khô và những giấc mơ lăn tròn qua bụi cỏ, nhân vật Bắp – một cậu bé tinh quái, khác người, giàu trí tưởng tượng – đã trở thành linh hồn của cả tập sách.

Khác với hình ảnh trẻ em hiền lành, ngoan ngoãn, chỉ biết nghe lời, nhân vật Bắp hiện lên như một ẩn dụ sống động về tự do tinh thần – một đứa trẻ dám nghĩ, dám làm, dám... kỳ quặc, và cũng dám mơ. Cậu bé có thể nhốt cả ông ngoại để giành lại giấc trưa yên tĩnh, có thể tự viết di chúc khi nghĩ mình “sắp chết” vì bị rết cắn, thậm chí không ngại đứng trần trụi giữa đường chỉ để thấy mình khác biệt. Những hành động đó, dưới con mắt người lớn, có thể bị xem là “nghịch ngợm”, “thiếu dạy dỗ”, nhưng với Cao Khải An – và với bất cứ ai từng thực sự lắng nghe trẻ thơ – đó chính là tiếng nói bản năng, khát khao thể hiện bản thân, và phản kháng lại thế giới người lớn đầy giới hạn.

“Chuyện của Bắp...” không chỉ có những mảng màu vui tươi và nghịch ngợm. Xen giữa những trang sách nhẹ hều như khói rơm, là những nỗi cô đơn thâm lặng, những hoang mang rất thật của một đứa trẻ đang lớn lên giữa thế giới người lớn đầy phức tạp. Đó là nỗi sợ “không tên” – sợ ma, sợ bị bỏ rơi, sợ người lớn không hiểu mình. Là cảm giác bị chối từ khi muốn làm điều khác biệt. Là sự hoang hoải khi phải sống theo những khuôn mẫu áp đặt. Và rồi, giữa những hoang mang ấy, Bắp vẫn cố gắng mơ – một cách ăn mơ riêng biệt, đầy bản sắc.

Cao Khải An đã lựa chọn một giọng kể gần như thủ thỉ, dịu dàng, không hề lên gân hay bi lụy. Tác giả không cố “làm văn”, không nhồi nhét triết lý, mà để từng chi tiết nhỏ – từ tiếng trống ông ngoại, con rết, cây đèn pin hay con chó con – tự cất tiếng nói. Cái hài trong sách không phải là hài kịch, mà là thứ hài hước rất đời thường – pha chút duyên ngầm, chút ngờ nghệch đáng yêu, và cả một nỗi ngậm ngùi thấm thoát phía sau. Đó là kiểu hài hước khiến người đọc bật cười rồi lặng im, vì thấy bóng dáng mình đâu đó trong từng trang sách.

Mặc dù được xếp vào thể loại văn học thiếu nhi, “Chuyện của Bắp ăn mơ và xóm Đồi Rơm” không hề giới hạn độc giả trong một độ tuổi nào. Trẻ con sẽ đọc và bật cười, thấy mình trong những trò nghịch phá; người lớn sẽ đọc và giật mình – nhớ lại một phiên bản “Bắp” mà mình đã từng là, hoặc đã từng đánh mất.

Có lẽ vì vậy mà tác phẩm này đã nhận được Giải thưởng Dế Mèn 2020, hạng mục Khát vọng Dế Mèn – như một sự ghi nhận cho tinh thần sáng tạo, tự do, và chân thành trong văn chương viết cho tuổi thơ.

Nếu bạn đang tìm một cuốn sách để nhẹ đi một chút, mơ mộng một chút, nghĩ ngợi một chút, thì “Chuyện của Bắp ăn mơ và xóm Đồi Rơm” là một lựa chọn không nên bỏ qua. Không phải là một câu chuyện cổ tích, không phải là một tiểu thuyết hoành tráng – mà là một tập truyện nhỏ xinh, như một chiếc hộp chứa đầy những hạt bụi nắng, tiếng cười, và cả những giọt nước mắt vô hình của tuổi thơ.

“Trẻ con không cần người lớn dạy chúng cách trở thành người lớn. Có khi, người lớn lại cần trẻ con dạy lại cách mơ mộng và được là chính mình.” – Một triết lý ngầm mà Bắp và những người bạn ở xóm Đồi Rơm đã thì thầm trong từng trang sách.

Mời quý bạn đọc tìm đọc cuốn sách vô cùng thú vị này tại thư viện số trường THCS Lý Thường Kiệt.